

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Delphi Hungary Autóalkatrész Gyártó Kft.

Tuženik: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (NAV)

Prethodna pitanja

1. Treba li Direktivu Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost⁽¹⁾, a osobito njezin članak 183., kao i članak 17. Povelje Europske unije o temeljnim pravima te načela ekvivalencije i djelotvornosti tumačiti na način da se protivne nacionalnim propisima i praksi koji isključuju plaćanje zatezних kamata na iznos PDV-a za koji nije bilo moguće provesti povrat zbog zakonskog uvjeta koji je u međuvremenu presudom Suda Europske unije proglašen suprotnim pravu Unije, iako inače nacionalni propisi u slučaju zakašnjelog povrata PDV-a određuju plaćanje zatezних kamata?
2. Treba li smatrati suprotnom načelima djelotvornosti i ekvivalencije praksu nacionalnih sudova kojom se odbacuje mogućnost ostvarivanja prava upravnim putem, pri čemu oštećeni porezni obveznik nema drugog izbora nego pokrenuti postupak radi naknade štete — iako je podizanje takve tužbe temeljem unutarnjeg pravnog poretka u praksi isključeno — i to isključivo zato što ne postoji niti jedna konkretna odredba koja bi se mogla primijeniti na takav slučaj, iako je rješavanje sličnih zahtjeva koji se odnose na kamate kao i na njihovo plaćanje u nadležnosti poreznih tijela?
3. Ukoliko je odgovor na drugo pitanje potvrđan, jesu li nacionalni sudovi dužni tumačiti i primjenjivati postojeća pravila unutarnjeg prava — koja u načelu nisu relevantna u ovom konkretnom slučaju — u skladu s pravom Unije, kako bi zajamčili mogućnost podnošenja ekvivalentnog i djelotvornog pravnog sredstva?
4. Treba li odredbe prava Unije navedene u prvom pitanju tumačiti u smislu da je pravo na kamate na iznos poreza koji je protivno pravilima prava Unije naplaćen, zadržan ili nije vraćen, pravo poreznog obveznika koje proizlazi izravno iz prava Unije i koje ovaj može ostvariti pozivajući se pred nacionalnim sudovima i upravnim tijelima izravno na pravo Unije, uključujući i u slučaju kada unutarnje pravo ne određuje plaćanje kamata u konkretnom slučaju, te da je za dokazivanje takvog zahtjeva dovoljno dokazati povredu prava Unije i činjenicu da je porez naplaćen, zadržan ili da nije vraćen?

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 12. prosinca 2013. uputio Nejvyšší soud České republiky (Češka Republika) — I protiv M, R i K

(Predmet C-656/13)

(2014/C 85/19)

Jezik postupka: češki

Sud koji je uputio zahtjev

Nejvyšší soud České republiky

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: L

Druge stranke u postupku: M, R i K

Prethodna pitanja

1. Treba li se članak 12. stavak 3. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2201/2003⁽¹⁾ od 27. studenoga 2003. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću, kojom se stavlja izvan snage Uredba (EZ) br. 1347/2000 (u daljnjem tekstu: Uredba Bruxelles II bis), tumačiti na način da se njime uspostavlja nadležnost u postupcima koji se tiču roditeljske odgovornosti čak i kada nisu u tijeku drugi povezani postupci (to jest, „postupci osim onih iz stavka 1.”)?

U slučaju potvrđnog odgovora na pitanje 1:

2. Treba li se članak 12. stavak 3. Uredbe Bruxelles II bis tumačiti na način da se pod izričitim prihvatom ili prihvatom danim na neki drugi nedvosmisleni način također podrazumijeva situacija u kojoj stranka koja nije pokrenula postupak podnese zasebni zahtjev za pokretanje postupka u istom predmetu, ali neposredno nakon izvršenja prve radnje koja se od nje zahtijeva uložiti prigovor nenadležnosti suda u postupku koji je prethodno pokrenut na zahtjev druge stranke?

⁽¹⁾ SL L 347, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 157.).

⁽¹⁾ SL L 388, str. 1., (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 133.).